

«Als instituts s'hauria d'ensenyar més a parlar en públic»

«*Slamers, joves amb paraula*» ha guanyat un premi Baldiri i Reixac per alçar la veu dels adolescents

Foto: juantiagues

A l'escola o a l'institut et van ensenyar mai a parlar en públic? Tremoles de dalt a baix i t'encongeixes de vergonya quan has de dir el que penses davant de molta gent? Transformar aquesta por en confiança és un dels objectius del projecte *Slamers, joves amb paraula*, que, impulsat per l'associació Slam Poetry Barcelona, ha guanyat un dels premis Baldiri Reixac (<http://www.fundaciocarulla.cat/ca/noticies/aquests-s%C3%B3n-els-guardonats-dels-xli-premis-baldiri-reixac>), de la Fundació Carulla, en la categoria d'estímul per a mestres, professors i emprenedors educatius.

El procés: recuperar la creativitat

Adreçat a nois i noies de l'ESO i batxillerat -edat en què l'interès per la lectura i la literatura grinyola més-, aquest projecte es fa en hores lectives, de manera que, en dues hores a la setmana (durant quatre setmanes), talleristes entren a les seves classes per ajudar-los a treure

el rovell de la creativitat, a esborrar pors i complexos i a deixar-se anar. Un altre objectiu: que no ho facin de la manera que els mana ni cap professor ni cap llibre ni cap adult, sinó la seva. I un bon al·licient: aquí no es posen notes, no és cap examen, i cadascú té la seva veu i el seu dret a ser escoltat. És així com els nois i noies s'agrupen en equips de quatre o cinc, i cadascú escriu el seu text tenint com a premissa el tema que treballa el seu institut (en la darrera edició, des de la identitat fins al romanticisme). De tots els grups que hi participen se'n trien dos de cada institut que formaran part d'un campionat, que enguany s'ha celebrat sobre l'escenari del CCCB.

L'altaveu de la confiança

Ser escoltats és tan important com aprendre a escoltar. "Aquest projecte els serveix per agafar confiança. Que mostrin allò que pensen i com se senten davant de gent que coneixen i que no els allibera i els fa tenir més seguretat, perquè veuen que ho poden fer i que no passa res", diu Marta Torras, codirectora del projecte, que quan li preguntem què hi guanyen aquests nois i noies, d'escriure i posar veu al que pensen, assegura que "els dona eines per poder-se comunicar en públic, per aprendre a respectar el torn de paraula i per fomentar l'amor per la literatura i la paraula".

Donar el micro als adolescents

No subestimar els adolescents, donar-los veu en comptes de sermons també n'és una de les fites: "És una bona manera de saber què pensen. Cadascú escriu d'una manera, li preocupa unes coses que potser ni el professor ni els companys ho sabien. Quan ho vam fer al CCCB, ens van impactar molt els poemes que van escriure. Era molt emocionat veure què tenen els adolescents del nostre voltant al cap. Igual que a mi em va semblar molt il·luminador, als seus professors, també".

Parlar en públic, l'assignatura pendent

Què creus que falla del sistema educatiu? "Veus com alguns professors, que a vegades es queden a classe amb els talleristes, tenen tendència a castrar la llibertat dels alumnes. I això és un reflex del que passa: hi ha un model d'aprenentatge que, encara que després se'ns demani que siguem creatius, busca que tots siguem iguals". Què proposaries? "Als instituts s'hauria d'ensenyar més a parlar en públic. Quan aquests nois i noies treballin hauran de defensar el que pensen davant dels altres. Així com als Estats Units tenen l'oralitat com una cosa superintrínseca, aquí s'està començant a treballar, però encara falta molt. A més, en un món individualista i competitiu on hi ha tantes persones tancades en elles mateixes, ens agrada remarcar el valor del treball en equip, que vegin que si cadascú no escriu la seva part, l'obra final se'n ressentirà. Que aquí tots tenim un paper i una veu i que la poesia pot ser un bon camí per conèixer millor com som nosaltres i com són els altres".

V?deo: 332003812